

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 144/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV s. r. o., Brečtanova 1, Bratislava, zastúpenej advokátom a konateľom Mgr. Branislavom Kolarovičom, A|K|K|L advokáti s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sž 5/2015 z 30. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV s. r. o. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV s. r. o., Brečtanova 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa

čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sž 5/2015 z 30. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva:

«... Rada pre vysielanie a retransmisiu SR („Rada“) oznámila sťažovateľke začatie správneho konania č. 299-PLO/O-4179/2013, oznámením vo veci možného porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „Zákon o vysielaní“) v súvislosti s tým, že na programovej službe [REDAKOVANÉ] odvysielal upútavky na program [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ]. ... Dňa 05.11.2013 Rada rozhodnutím č. RP/086/2013, uložila sťažovateľke sankciu – pokutu vo výške 15.000,- EUR za porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 20 ods. 4 Zákona o vysielaní („Prvé rozhodnutie Rady“). ... 25.02.2015 Najvyšší súd... rozsudkom sp.zn.: 6Sž/28/2013 Prvé rozhodnutie Rady zrušil a vrátil vec Rade na ďalšie konanie... 12.05.2015 Rada rozhodnutím č. RP/22/2015, uložila sťažovateľke sankciu – pokutu vo výške 15.000,- EUR za porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 20 ods. 4 Zákona o vysielaní („rozhodnutie Rady“)... 30.11.2016 Najvyšší súd... rozsudkom sp. zn.: 3Sž/5/2015 rozhodnutie Rady zmenil v časti výšky uloženej sankcie a v ostatnej časti potvrdil („rozhodnutie najvyššieho súdu“). ... Sťažovateľka tvrdí, že k zásahu a porušeniu práva sťažovateľky došlo postupom najvyššieho súdu v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie Rady tým, že najvyšší súd: (i) nedostatočne sa vysporiadal s odvolacím dôvodom sťažovateľky ohľadne neexistencie proporcionality zásahu do slobody prejavu sťažovateľky; (ii) uzavrel, že došlo k splneniu podmienok predpokladaných ústavou na obmedzenie slobody prejavu sťažovateľky. Sťažovateľka namieta, že obmedzenie slobody prejavu bez existencie ústavou aprobovaných dôvodov, je možné považovať za vážny zásah do práva na slobodu prejavu sťažovateľky. Sťažovateľka si dovoľuje uviesť, že zásah do jej slobodného prejavu v podobe rozhodnutia Rady (a rozhodnutia najvyššieho súdu) len vtedy, ak by (i) ohrozil niektorý z chránených záujmov podľa článku 26 ods. 4 Ústavy SR alebo článku 10 ods. 2 Dohovoru, na základe ktorých je možné obmedziť slobodu prejavu; a zároveň ak by (ii) bolo takéto

obmedzenie proporcionálne k sledovanému legitímnemu cieľu (nevyhnutné v demokratickej spoločnosti). Väčšinu základných práv možno obmedziť v akomkoľvek verejnom záujme. Sloboda prejavu sa neradí do takto spojenej väčšiny. Slobodu prejavu je možné obmedziť len v takom druhu verejných záujmov, ktoré sa výslovne uvádzajú v čl. 26 ods. 4 ústavy. To znamená, že obmedzenie slobody prejavu je zákonné a prípustné len vtedy, keď sa splní formálna podmienka zákona a dve kumulatívne materiálne podmienky. Sťažovateľka uvádza, že síce bol zásah do jej slobody prejavu vykonaný na základe zákona (§ 20 ods. 4 Zákona o vysielaní), tento zásah sledoval legitímny cieľ ochrany mravnosti, avšak nebol proporcionálny (nevyhnutný v demokratickej spoločnosti). Sťažovateľka uvádza, že aj informácie propagačného charakteru (vlastná propagácia programu vo forme upútaviek na vlastný program a textových informácií o vlastnom programe) predstavujú obsah televízneho vysielania, na ktorý sa vzťahuje ochrana práva na slobodu prejavu. Štát v tomto prípade v súlade so svojim primárnym záväzkom zabezpečil pluralitu médií na to, aby aj táto informácia mohla byť vyhľadaná, rozšírená a spracovaná divákmi. Sťažovateľka argumentuje, že upútavky na v budúcnosti vysielaný program sťažovateľky ako aj oznámenia o programe v podobe textových informácií a ich obsah tak, ako boli zo strany sťažovateľky odvysielané, neboli a nie sú ani spôsobilé ohroziť mravnosť divákov, nakoľko po obsahovej stránke neobsahovali žiadne hodnotiace kritériá potrebné pre ich klasifikáciu a označenie niektorým zo symbolov jednotného systému označovania. Hoci teda formálno-právne existovala zákonom (vyhláškou) stanovená povinnosť označovať všetky zložky programovej služby grafickým symbolom, jej konkrétna aplikácia a vynucovanie zo strany Rady už naráža na ústavnú limitačnú klauzulu. Existencia jedného z dôvodov limitačnej klauzuly sa následne musí skúmať nie len formálno-právne, ale najmä po obsahovej stránke konkrétneho konania sťažovateľky, tzn. od samotného obsahu odvysielaných informácií. Nakoľko odvysielané informácie obsahovali len „neškodné“ časti (upútavky) na neskôr vysielaný program a len textové informácie o názve a čase vysielania programu, z hľadiska obsahu ani nemohli vzbudiť uvažovanie o tom, že ohrozujú mravnosť. Hoci sťažovateľka podrobne tento dôvod popísala vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu Rady, Najvyšší súd sa k otázke proportionality zásahu do slobody prejavu nijakým spôsobom v rozhodnutí najvyššieho súdu nevyjadril a neuviedol žiadne odôvodnenie, prečo považoval zásah do slobody prejavu sťažovateľky aj za proporcionálny. Rozhodnutie

najvyššieho súdu je tak zjavne nedostatočne odôvodnené, nakoľko neodpovedá na závažný odvolací dôvod sťažovateľky, ktorá nepoprela, že by mohol zo strany Rady existovať legitímny cieľ na obmedzenie slobody prejavu, avšak obmedzenie slobody prejavu nebolo v prejednávanej veci proporcionálne. Proporcionalita zásahu do základného práva sťažovateľky musí byť odvodená z nevyhnutnej potreby takéhoto zásahu v demokratickej spoločnosti. Test proporcionality je klasicky založený na nasledujúcich troch krokoch. Prvým krokom (A) je test dostatočne dôležitého cieľa (test of legitimate aim/effect), teda test vhodnosti (Geeignetheit) – či zásah smeruje k cieľu, ktorý je dostatočne dôležitý na ospravedlnenie zásahu; a test racionálnej väzby medzi zásahom a cieľom zásahu – či daným prostriedkom (obmedzením slobody prejavu) je možné dosiahnuť akceptovateľný cieľ (ochranu mravnosti). Druhým krokom (B) je test nevyhnutnosti (test potrebnosti použitia daného prostriedku-zásahu (Erforderlichkeit, test of necessity, test of subsidiarity) – teda či nebolo možné použiť šetrnejší zásah. Napokon tretím krokom (C) je test proporcionality v užšom slova zmysle (Angemessenheit, test of proportionality in the strict sense, proportionate effect), ktorý zahŕňa jednak (C1) praktickú konkordanciu (praktickú súladnosť), t. j. test zachovania maxima z oboch základných práv, a jednak (C2) tzv. Alexyho vážiacej formulu, vážiace vzorec (porov. Alexy, R.: *Balancing, constitutional review, and representation*, I.CON, Volume 3, Number 4, 2005. s 572 a nasl., zvlášť s. 575; Kosar, D.: *Kolize základných práv v judikature Ústavního soudu ČR*, *Jurisprudence* 1/2008, s. 3 a nasl.). Príkladom praktickej súladnosti môže byť situácia, keď obec namiesto toho, aby zakázala zhromaždenie z dôvodu, že na danom mieste sa v tom istom čase koná iné zhromaždenie, umožní napr. za asistencie polície konanie oboch. ... (A) Už pri skúmaní prvého kroku testu proporcionality je potrebné konštatovať, že obmedzujúci zásah (rozhodnutie najvyššieho súdu) síce môže spĺňať kritérium vhodnosti (dostatočne dôležitého cieľa), nakoľko zrejme smeruje k ochrane mravnosti mládeže, avšak už nespĺňa kritérium racionálnej väzby medzi zásahom a cieľom zásahu, nakoľko realizovaná sloboda prejavu mravnosť neohrozila z dôvodu, že neobsahovala žiaden mravnosť ohrozujúci obsah, preto nevedie ani nemôže viesť k dosiahnutiu akceptovateľného cieľa, ktorým má byť ochrana mravnosti mládeže. Na tomto mieste je nevyhnutné konštatovať, že legitímny cieľ (ochrana mravnosti mládeže) je potrebné vnímať celoplošne v rámci prijímania všetkých informácií zo strany všetkých zdrojov, ktoré sú mládeži prístupné. Obmedzujúci zásah v tomto prípade

smeruje len voči nepatrnej časti celej masy mládeži dostupných informácií a informačných zdrojov. (B) Aj pri skúmaní druhého kroku testu proporcionality je možné skonštatovať, že test nevyhnutnosti zásahu v tomto prípade nie je splnený. S odkazom na predchádzajúci odsek sťažovateľka konštatuje, že nie je vôbec nevyhnutné obmedzovať slobodu prejavu povinnosťou označovania takých častí programovej služby, ktoré s ohľadom na ich obsah nie sú nijakým spôsobom spôsobilé ohrozovať mravnosť mládeže. Obsah upútaviek a textových informácií neobsahoval žiadne z kritérií podľa vyhlášky ustanovujúcej jednotný systém označovania programov a ich sprístupnením mládeži nebola mládež nijako ohrozená na mravnosti. V takomto prípade nemôže byť zásah do slobody prejavu sťažovateľky vnímaný ako proporcionálny. (C.1) Konkordancia v prejednávanej veci nie je prítomná, nakoľko proti sebe nestoja dve rovnocenné práva, ktoré by bolo potrebné vyvažovať. Na jednej strane je tu základné právo sťažovateľky na slobodu prejavu a na druhej strane tu nestojí samostatné právo, ale len „mocenský“ záujem štátu na určovaní čo je mravné a čo nie. Hoci dochádza k stretu dvoch záujmov, nedochádza k priamemu stretu dvoch samostatných práv a je možné konštatovať, že právo sťažovateľky môže bez ďalšieho existovať v plnom rozsahu popri mocenskom záujme na ochrane mravnosti, ktorý sa však môže prejavovať iba v rovine primárnej a veľmi obmedzene v rovine sekundárnej čo však nie je predmetom prejednávanej veci. Pri aplikácii tretieho kroku testu proporcionality je tiež vo vzťahu ku konkrétnemu skutkovému stavu nevyhnutné konštatovať, že dosiahnuť ochranu mravnosti bez obmedzujúceho zásahu do slobody prejavu, a teda zachovať čo možno najviac z oboch práv, resp. záujmov je možné veľmi jednoducho zabezpečiť prostredníctvom uplatňovania požiadavky (zákonnej povinnosti) označovania len takých častí programovej služby (upútaviek a textových informácií), ktoré z hľadiska ich obsahu už budú obsahovať také informácie, ktoré sú spôsobilé ohroziť mravnosť a teda ich označenie jednotným systémom označovania bude naplňovať tento cieľ. Vážiaca formula pracuje s trojstupňovou stupnicou hodnôt: „nízka“, „stredná“ a „podstatná“. Intenzita zásahu do jedného základného práva sa pomeruje s mierou uspokojiteľnosti druhého práva v kolízii, pričom intenzita zásahu a miera uspokojenia nadobúdajú jednu z hodnôt - „nízka“, „stredná“ a „podstatná“. V prejednávanej veci nie je úplne možné pomeriavať intenzitu zásahu a mieru uspokojiteľnosti, nakoľko proti sebe nestoja rovnocenné práva. S ohľadom na skutkový stav veci je možné konštatovať, že intenzita zásahu do práva

sťažovateľky bola podstatná, pretože išlo o obmedzenie slobody prejavu spôsobilé vyvolať odradzujúci „chilling effect“ od uplatňovania slobody prejavu v budúcnosti, ktoré bolo zároveň spojené so značným finančným postihom vo forme pokuty. Miera uspokojiteľnosti práva štátu na ochranu mravnosti vyplýva najmä z možných dopadov (dôsledkov), ktoré bol obmedzujúci zásah spôsobilý vyvolať vo vzťahu k naplneniu legitímneho cieľa. Možné dopady (dôsledky) obmedzujúceho zásahu na zvýšenie (posilnenie) miery ochrany mravnosti mládeže boli mizivé a nepodstatné, nakoľko predmetné upútavky a textové informácie neobsahovali žiadny mravnosť ohrozujúci obsah tzn., že miera uspokojiteľnosti bola nízka. Z uvedeného vyplýva, že podstatný zásah prevažuje nízku uspokojiteľnosť, a preto bolo nutné dať prednosť slobode prejavu. Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že obmedzenie slobody prejavu na základe rozhodnutia najvyššieho súdu nebolo proporcionálne, čím sa stalo nezákonné. Tým, že najvyšší súd potvrdil rozhodnutie Rady, ktorá mala interpretovať a aplikovať § 20 ods. 4 Zákona o vysielaní v spojení s právom na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy a čl. 10 ods. 1 Dohovoru a ústavnou limitáciou v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy a čl. 10 ods. 2 Dohovoru, avšak tieto interpretovala a aplikovala spôsobom, ktorý nezodpovedá ústavným požiadavkám na ochranu slobody prejavu sťažovateľky v zmysle čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy a čl. 10 ods. 1 Dohovoru, porušil sťažovateľkine právo na slobodu prejavu a základné právo slobodne rozširovať informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 26 ods. 4 Ústavy a právo na slobodu prejavu podľa čl. 10 ods. 1 v spojení s čl. 10 ods. 2 Dohovoru. Na záver si sťažovateľka dovoľuje v celom rozsahu poukázať aj na závery Nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. II.ÚS 307/2014-45, ktorý sa precízne vysporiadal s úlohou orgánov štátu (Rady a všeobecných súdov) vo vzťahu k posudzovaniu slobody prejavu a zásahov štátu, a ktorý je aplikovateľnou judikatúrou vo veci posudzovania ustanovení Zákona o vysielaní vo vzťahu k právu masmédií na slobodu prejavu.»

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti MAC TV, s. r. o... podľa článku 26 ods. 1 a ods. 2 a článku 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 3Sžo/5/2015 zo dňa 30.11.2016, porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 3Sžo/5/2015 zo dňa 30.11.2016 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti MAC TV, s. r. o... trovy právneho zastúpenia...“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

7. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo

dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

8. Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu.

9. K porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že najvyšší súd sa nedostatočne sa vysporiadal s odvolacím dôvodom sťažovateľky týkajúcim sa neexistencie proporcionality zásahu do jej slobody prejavu a uzavrel, že došlo k splneniu podmienok predpokladaných ústavou na obmedzenie slobody prejavu sťažovateľky.

10. Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

11. Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa nemôže viazať na povolenie štátu.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť

takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

14. Podľa čl. 1 dohovoru vysoké zmluvné strany priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v hlave I tohto dohovoru.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

16. Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

17. Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré stanovuje zákon, a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, na predchádzanie nepokojom alebo zločinnosti, ochranu zdravia alebo morálky, ochranu povesti alebo práv iných, zabránenia úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

18. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

19. Rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) č. RP/22/2015 z 12. mája 2015 (ďalej len „rozhodnutie rady“) bola za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene

zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov uložená sťažovateľke pokuta vo výške 15 000 €. O opravnom prostriedku sťažovateľky proti rozhodnutiu rady rozhodol napadnutým rozsudkom najvyšší súd tak, že rozhodnutie rady zmenil tak, že sťažovateľke uložil pokutu vo výške 10 000 € a vo zvyšnej časti rozhodnutie rady potvrdil.

20. Ako z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, sťažovateľka v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu rady vo vzťahu k neexistencii proporcionality zásahu do slobody prejavu sťažovateľky rozhodnutím rady uviedla:

„Zásah do jeho slobody prejavu bol síce vykonaný na základe zákona, avšak tento zásah nesledoval žiaden legitímny cieľ a nebol proporcionálny. Odporkyňa obmedzila právo na slobodu prejavu navrhovateľa len na základe domnejšej ochrany práv rodičov, prípadne iných vychovávateľov dieťaťa. Podľa jeho názoru, aj informácie propagačného charakteru predstavujú obsah televízneho vysielania, na ktorý sa vzťahuje ochrana práva na slobodu prejavu. V dnešnej dobe majú všetci diváci neobmedzené možnosti získavania informácií z rôznych informačných zdrojov, a teda navrhovateľ má právo rozširovať informácie a divák má právo prijímať ich bez akéhokoľvek zásahu zo strany štátu. Zo skutkového stavu je zrejmé, že odporkyňou definovaný zásah do mravnosti divákov nebol spôsobilý svojou povahou aktivovať uvažovanie o zásahu do mravnosti divákov a už vôbec nie dostať sa do kolízie s konkrétnym verejným záujmom, ktorého ochrana by si vyžadovala intervenciu Štátu. Odvysielané informácie obsahovali len neškodné časti na neskôr vysielaný program alebo textové informácie o čase vysielania programu, pričom z hľadiska obsahu nemohli vzbudiť uvažovanie o ohrození morálnosti. Obmedzenie slobody prejavu nebolo podľa neho proporcionálne, pretože zásah nesmeroval k ochrane práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrane verejného zdravia a mravnosti, a z tohto dôvodu nemohol byť zásah zákonný. V prípade, ak Štát nijakým spôsobom nezasahuje do výchovy mládeže, ktorá sa odohráva v súkromí domova, nie je možné obmedzujúci zásah považovať za nevyhnutný. V danom prípade proti sebe nestoja dve rovnocenné práva, ktoré by bolo potrebné vyvažovať. Obmedzenie slobody prejavu v danom prípade teda nebolo proporcionálne, čím sa stalo nezákonným.“

21. S týmito námietkami sťažovateľky sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku vysporiadal takto:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s uvedenými námietkami vysporiadal vo viacerých svojich rozhodnutiach, predstavujúcich už ustálenú judikatúru v tomto smere. Vo svojich rozhodnutiach súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 464/2010 uviedol: ... každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06. m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody...“.

Za „neoprávnené zasahovanie“ považuje Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom Náleze sp. zn. I. ÚS 13/2000: „také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa“.

Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, pokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96). Každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd je treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy.

Pokiaľ navrhovateľ v danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010-82 z 3.4.2012, najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru súdu iného štátu. Sloboda prejavu je garantovaná len do tej miery, pokiaľ v neprimeranom rozsahu nezasahuje do základných práv a slobôd a právom chránených záujmov iných. Neprimeraný rozsah môže spočívať najmä v zásahu do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. V takých prípadoch už je nutné hovoriť o jej obmedzení a výnimkách, kedy je potrebné zasiahnuť do slobody prejavu. Sloboda prejavu teda nemá absolútny charakter.

Odporkyňa v posudzovanej veci preukázala naplnenie kritérií legality a legitimacy, nakoľko požiadavka zaviesť a uplatňovať ustanovenie § 20 zakotvené v zákone č. 308/2000 Z. z., vychádza z potreby ochrany záujmov chránených Ústavou SR. konkrétne ochrany maloletých pred programovými vysielaniami a inými zložkami vysielania, ktoré by mohli narušiť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých, najmä také, ktoré obsahujú pornografiu alebo hrubé, neodôvodnené násilie.

Súd nemôže súhlasiť s názorom navrhovateľa, podľa ktorého štát nijakým spôsobom nezasahuje do výchovy mládeže, ktorá sa odohráva v súkromí domova. Ochrana mládeže zasahujúca aj súkromie rodín je zabezpečovaná prostredníctvom viacerých právnych predpisov, napr. Trestným zákonom (§ 102 a nasl., § 208, § 211), Zákonom o rodine (§ 28 a nasl.), príslušnými zákonnými úpravami v sociálnej oblasti. Vydanie napadnutého rozhodnutia preto najvyšší súd nepovažuje za neoprávnené zasahovanie do práva navrhovateľa na slobodu prejavu, pretože konanie navrhovateľa, porušujúce ustanovenia osobitného zákona, je spôsobilé ohroziť chránený záujem iných, v tomto prípade morálny vývoj maloletých.»

22. Z citovaných častí odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že sťažovateľka v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu rady považovala nedostatok proporcionality zásahu do slobody prejavu hlavne v tom, že zásah nesmeroval k ochrane práv iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrane verejného zdravia a mravnosti, pričom s týmto tvrdením sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal.

23. Ústavný súd uznáva, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované

so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

24. Ak sťažovateľka namieta skutočnosť, že najvyšší súd sa nevysporiadal s neexistenciou proporcionality zásahu do slobody prejavu a túto skutočnosť odôvodňuje tým, že najvyšší súd nepodrobil rozhodnutie rady trojkrokovému testu proporcionality, ktorý v sťažnosti podrobne popisuje, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku vysporiadal s takými námietkami a dôvodmi sťažovateľky, ktoré boli obsiahnuté v jej opravnom prostriedku proti rozhodnutiu rady. Pokiaľ sťažovateľka v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu rady neuviedla skutočnosti, ktoré teraz uvádza v sťažnosti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu, teda iné skutočnosti, pre ktoré považuje zásah do jej práva na slobodu prejavu za neproporcionálny, týmito tvrdeniami nemôže v žiadnom prípade spochybňovať nedostatok odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu.

25. Citované rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa

ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

26. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 dohovoru.

27. Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2017